

ÖZET

Amaç: Araştırma annelerin kendi kilo algılarının çocukların beden kitle indeksleri üzerine etkisini belirlemek amacıyla tanımlayıcı bir araştırma olarak yapılmıştır.

Yöntem: Tanımlayıcı tipte olan bu çalışma, bir il merkezine bağlı üç ilkokulda öğrenim gören 1,2,3,ve 4. sınıf öğrencilerinin anneleri ile gerçekleştirilmiştir (n:320). Araştırma verileri, öz bildirim formu kullanarak toplanmıştır. Verilerin değerlendirilmesinde tanımlayıcı istatistikler ve ki kare testi kullanılmıştır.

Bulgular: Annelerin beden kitle endeksi (BKİ), %46.3'ü normal, % 50.9'u kilolu ve şişman olarak sınıflandırılmış olup, %71.3'ü kendini kilolu bulmadığını belirtmiştir. Çocukların ise %31.3'ü 8 ve 9 yaşında, % 50.3'ü ise erkek çocuk olduğu ve %38.7'sinin kilolu ve şişman olduğu saptanmıştır. Annelerin %70'inin 25-39 yaş grubunda ve %34.4'ünün üniversite mezunu olduğu bulunmuştur. Annelerin %50.9'unun kilolu ve şişman BKİ değerinde olduğu belirlenmişken, çocukların %47.5'i normal BKİ değerine sahip olduğu bulunmuştur. Annelerin %71.3'ünün kendini kilolu bulmadığı belirlenmiştir. Kilolu olan annelerin % 60.3'ü ve şişman olan annelerin % 23'ü kendini kilolu olarak algılamadıkları ve bu durumun istatistiksel olarak anlamlı bir fark oluşturduğu görülmüştür (p<0.000). Buna rağmen annelerin kendi kilo algıları ile çocuklarının BKİ değerleri arasında istatistiksel olarak anlamlı bir fark bulunmadığı belirlenmiştir (p>0.05).

Sonuç: Çalışmada BKİ değeri olarak kilolu ve şişman olan annelerin, kendilerini normal olarak algıladıkları görülmüştür. Ayrıca araştırmada annelerin kendi kilo algılarının çocukların BKİ değerlerini etkilemediği saptanmıştır.

Anahtar Kelimeler: Anne; Kilo algısı; Çocuk; Beden kitle endeksi

Do Mothers' Own Weight Perceptions Affect Their Children's Body Mass Index?

ABSTRACT

Aim: The study was conducted as a descriptive study to determine the effects of mothers' perceptions of their own weight on their children's body mass index.

Method: This descriptive study was conducted with the mothers (n:320) of 1st, 2nd, 3rd and 4th graders studying in three primary schools of a city centre. Study data were collected by using a self-report form. Descriptive statistics and chi square test were used in the assessment of data.

Results: Body mass index (BMI) of the mothers was classified as normal in 46.3%, as overweight and obese in 50.9% and it was found that 71.3% of the mothers did not consider themselves as overweight. It was found that 31.3% of the children were 8 and 9 years old, 38.7% were overweight and obese, and 50.3% were boys. It was found that 70% of the mothers were between 25 and 39 years old and 34.4% were university graduates. It was found that 50.9% of the mothers had overweight and obese BMI values, while 47.5% of the children were found to have normal BMI value. It was found that 71.3% of the mothers did not consider themselves as overweight. It was found that 60.3% of the overweight mothers and 23% of the obese mothers did not consider themselves as overweight and this result was found to cause a statistically significant difference (p<0.000). However, it was found that there were no statistically significant differences between mothers' own weight perception and their children's BMI values (p>0.05).

Conclusion: In the study, it was found that mothers with overweight and obese BMI values considered themselves as normal. It was also found that mothers' own weight perception did not affect their children's BMI values.

Key Words: Mother; Perception of weight ; Child; Body mass index

DOI:10.47115/jshs.759085

¹ Department of Child Health Nursing, Faculty of Health Sciences, Ondokuz Mayıs University, Samsun, Turkey

² Ankara University İbna Sina Hospital, Department of Nutrition and Dietetics, Ankara, Turkey

Sorumlu Yazar: Esra Tural Büyük, email: esratural55@gmail.com

GİRİŞ

Kadın, bir anne olarak toplumsal yapının en küçük ve en temel birimi olan ailenin gelirini yiyecek olarak sofraya taşıyarak, çocukların doğru beslenmesine, bunun sonucunda da bedensel ve zihinsel olarak sağlıklı gelişmelerine katkı sağlar. Anneler aynı zamanda da, çocuklarına beslenme konusunda bilgi, tutum ve davranışların ortaya çıkması ve kazandırılmasında etkindirler (Erdem,2017;Yavuz & Selçuk,2018). Çocukların beslenme davranışlarının şekillenmesinde, annelerin kendi kilo algıları kadar, çocuklarının kilo durumlarını da nasıl algıladıkları oldukça önemlidir (İnal & Canbulat,2013; Nowicka ve ark. 2014). Annelerin kendilerini yada çocuklarının kilolarını doğru değerlendirememeleri, onları sağlıklı beslenmeye yönlendirmelerinin önündeki en büyük engellerden birisidir (Koç ve ark.,2018; Uludağ ve ark., 2014). Çünkü anneler kendilerinin ve çocuklarının kilo durumunu doğru olarak değerlendiremediklerinde, bunu bir sorun olarak görmeyecek ve çözülmesi yönünde yeterli motivasyona sahip olmayacaklardır (Aktaş,2012; Horst & Sleddens, 2017; Howe ve ark,2017).

Son yıllarda toplumun kadınlar için idealize ettiği fiziksel özelliklerin önem kazanması kadınlarda beden algısının değişmesine neden olmuştur. Beden algısı zihnimizde şekillendirdiğimiz bedenimizin kendimizce nasıl olduğudur. Beden algısı aynı zamanda vücut ağırlığı değişkeni ile ilişkilidir ve vücut ağırlığı algısını etkilemektedir (Hamurcu ve ark.,2015). Yapılan çalışmaların büyük çoğunluğu obez gruplarda daha fazla beden hoşnutsuzluğu olduğunu göstermektedir (Hamurcu ve ark., 2015; Gönenir ve ark., 2018; Okumuşoğlu,2017). Literatürde ailelerin vücut ağırlıklarının çocuğun vücut ağırlığını etkilediği ve aileleri obez olan çocukların da obez oldukları görülmüştür (İnal & Canbulat, 2013; Seburg ve ark.,2014; Howe ve ark., 2017; Koç ve ark., 2018). Bundan dolayı kişinin kendi kilosunu nasıl algıladığı, bir anne olarak çocuğun kilosunu da etkileyebileceği düşünülmektedir. Ülkemizde annelerin kendi kilo algılarının, çocuklarının kilo ve beden kitle indekslerine etkisine yönelik çalışmaların sayısı azdır. Bu nedenle annelerin kendi kilo algılarının, çocukların beden kitle indeksleri üzerine etkisini belirlemek amacıyla tanımlayıcı bir araştırma olarak yapılmıştır.

GEREÇ VE YÖNTEM

Araştırmanın Tipi

Araştırma tanımlayıcı türde nicel bir araştırmadır.

Araştırma Evren ve Örneklemi

Araştırma 22-29.12.20014 tarihleri arasında bir il merkezine bağlı ulaşılabilirliği kolay üç ilkokulda öğrenim gören 1,2,3,ve 4. sınıf öğrencilerinin anneleri ile gerçekleştirilmiştir. Araştırmada örneklem hesabına gidilmeksizin araştırmanın yapıldığı tarihler arasında araştırmanın yapıldığı ilkokullarda öğrenim gören çocukların anneleri evreni oluşturmuş olup, araştırmaya katılmayı kabul eden 320 anne araştırmanın örneklemine oluşturmuştur. Araştırmaya başlamadan önce etik kurul ve ilgili birimlerden kurum izinleri alınmıştır. Araştırma sırasında öğrencilerin ailelerine, araştırmanın amacı, verilerin bilimsel amaçla kullanılacağı, bireysel değerlendirme yapılmayacağı vb. konularında bilgilendirme yapıldıktan sonra çalışmada elde edilen verilerin bilimsel bir çalışmada kullanılmasına izin verdiklerine dair yazılı onamları alınmıştır.

Veri Toplama Araçları

Çalışmada veri toplama aracı olarak araştırmacılar tarafından geliştirilen öz bildirim formu kullanılmıştır. Öz bildirim formunda anne ve çocuğa ait sosyodemografik özellikler (çocuğun yaşı ve cinsiyeti, annelerin yaşı, eğitim seviyesi, çalışma durumu, gelir durumu, aile tipi, çocuk sayısı), anne ve çocuklarının kilo ve boy uzunlukları, annelerin kendi vücut ağırlığı hakkındaki algıları ve kilo kaybetmek için diyet yapma yapmadıklarını amaçlayan sorular yer almaktadır.

Verilerin Değerlendirilmesi

Elde edilen veriler SPSS 21 programında ortalama, frekans, yüzdelik, ki kare testi kullanılarak değerlendirilmiştir. Anlamlılık düzeyi olarak $p < 0.05$ değeri kabul edilmiştir.

BULGULAR

Çalışmaya katılan çocukların %31.3'ü 8 ve 9 yaşında ve % 50.3'ü erkek çocuktur. Annelerin %70'inin 25-39 yaş grubunda, %34.4'ünün üniversite mezunu olduğu ve %55.9'unun ise çalışmadığı saptanmıştır. Ailelerin gelir durumuna bakıldığında %62.2'sinin gelirinin giderine denk olduğu, aile yapısının ise %91.3'ünün çekirdek aile olduğu ve %56.3'ünün iki çocuğa sahip olduğu bulunmuştur (Tablo 1).

Tablo1. Çocuk ve Annelerin Sosyodemografik Özellikleri (n:320)

Özellikler	n	%	
Çocuğun yaşı	7	58	18.1
	8	100	31.3
	9	100	31.3
	10	62	19.3
Çocuğun cinsiyeti	Erkek	161	50.3
	Kız	159	49.7
Annenin yaşı	25- 39 yaş arası	224	70.0
	40- 54 yaş arası	96	30.0
Annenin eğitim durumu	İlkokul	72	22.5
	Ortaokul	35	10.9
	Lise	103	32.2
	Üniversite	110	34.4
Annenin çalışma durumu	Çalışıyor	141	44.1
	Çalışmıyor	179	55.9
Ailenin gelir durumu	Gelir giderden az	58	18.1
	Gelir gidere denk	199	62.2
	Gelir giderden fazla	63	19.7
Aile tipi	Çekirdek aile	292	91.3
	Geniş aile	28	8.8
Çocuk sayısı	1	58	18.1
	2	180	56.3
	3 ve üzeri	82	25.7

Araştırmada çocukların BKİ değerlerine bakıldığında, %14.7'si zayıf, %47.5'i normal, %12.8'i kilolu, %25.0'ı şişman olarak sınıflandırılmıştır. Çalışmaya katılan annelerin BKİ değerlerine göre, %2,8'i zayıf, %46.3'ü normal, %37.8'i kilolu ve %13.1'i şişman olarak sınıflandırılmıştır.(Tablo 2).

Çalışmaya katılan annelerin ve çocuklarının BKİ değerleri ile annenin kendi kilosuna yönelik algısına bakıldığında; BKİ değeri kilolu (% 70.7) ve şişman(% 68.8) olan çocukların annelerinin kendisini kilolu olarak görmedikleri saptanmıştır. Bu sonuçlara rağmen çocukların

BKİ değerleri ile annelerin kendi kilo algıları arasında olan annelerin % 23'ünün kendilerini kilolu olarak istatistiksel olarak anlamlı bir fark bulunmamıştır (p>0.05). BKİ değeri kilolu olan annelerin % 60.3'ü ile BKİ değeri şişman düşünmedikleri ve bu durumun istatistiksel olarak anlamlı bir fark oluşturduğu saptanmıştır (p<0.000). (Tablo 3) .

Tablo 2. Çocuk ve Annenin BKİ Değerleri ile Annenin Kendi Kilosuna İlişkin Algısı

Özellikler		n	%
Çocukların BKİ değerleri	Zayıf	47	14.7
	Normal	152	47.5
	Kilolu	41	12.8
	Şişman	80	25.0
Annelerin BKİ değerleri	Zayıf	9	2.8
	Normal	148	46.3
	Kilolu	121	37.8
	Şişman	42	13.1
Daha önce annenin kilo almayı veya vermeyi planlama durumu	Planlamış	183	57.2
	Planlamamış	137	42.8
Annenin kendi kilosuna yönelik algısı	Kilolu olduğunu düşünüyor	92	28.7
	Kilolu olduğunu düşünmüyor	228	71.3

Tablo 3. Anne ve Çocukların BKİ Değerleri ile Annenin Kendi Kilo Algısı Arasındaki İlişki

	Annelerin Kendi Kilo Algıları				χ ²	p
	Kilolu olduğunu düşünüyor		Kilolu olduğunu düşünmüyor			
	n	%	n	%		
Çocukların BKİ Değerleri						
Zayıf	10	21.3	37	78.7	1.58	0.663
Normal	45	29.6	107	70.4		
Kilolu	12	29.3	29	70.7		
Şişman	25	31.2	55	68.8		
Annelerin BKİ Değerleri						
Zayıf	0	0.0	9	100.0	87.6	0.000
Normal	12	8.1	136	91.9		
Kilolu	48	39.7	73	60.3		
Şişman	32	76.2	10	23.0		

TARTIŞMA

Çalışmada çocukların BKİ değerlerinin çoğunlukla normal olduğu görülmesine rağmen, annelerin BKİ değerlerinin yaklaşık yarısının kilolu ve şişman olduğu ve çoğunluğunun kendisini kilolu olarak algılamadığı saptanmıştır. Beden algısını zihinde şekillendirilen beden görüntüsü olarak tanımlamaktadır. Bireyler hayatlarının kimi dönemlerinde farklı nedenlerle bedenlerinden hoşnutsuzluk duyabilmektedirler. Kültürel ve etnik farklılıklar olsa da pek çok toplumda kadınlar vücut ağırlıklarını erkeklerden daha fazla sorun etmektedir (Okumuşoğlu, 2017). Koç ve ark.(2018) çalışmasında ebeveynlerin vücut ağırlıkları kabul edilen normal değerlerden daha fazla olduğu halde, kendilerinin normal vücut ağırlığında düşündüklerini bulmuştur. Ülkemizde yapılan çalışmada, BKİ sınıflamasına göre fazla kilolu olanların sadece %38,7'si kendini fazla kilolu olarak algıladığı ve %53,4'ünün kendini normal kiloda gördüğü belirlenmiştir (Karakaya ve ark., 2012).

Araştırmada annelerin kendi kilo algıları ile çocuklarının BKİ değerleri arasında bir ilişki saptanmamıştır. Bu durumun çalışmamızdaki çocukların çoğunluğunun normal kiloda olmasından kaynaklanabileceğini düşünülmektedir. Yapılan çalışmalarda ise ebeveynlerin çocukların beslenme alışkanlıklarını anlamlı derecede etkilediği ve ebeveynlerin BKİ değerleri ile çocukların BKİ değerleri arasında anlamlı ilişki olduğu ve hatta annelerin obezite durumu artıkça çocuklarında da bu durum gözlemlendiği görülmüştür (Howe ve ark., 2017; İnal & Canbulat, 2013; Seburg ve ark., 2014, Nowicka ve ark. 2014). Koç ve ark. (2018) obez çocukların ebeveynlerinin de genel olarak şişman olduğunu saptamışlardır. Araştırmalarda annelerin kilolu ve şişman olan çocukların kilolarını daha çok normal olarak algıladıkları ve bu algıya sahip olan ebeveynlerin de kendilerinin fazla kilolu ve şişman oldukları görülmüştür (Lundahl ve ark., 2014; Mc Donald ve ark., 2016). Ayrıca çalışmalarda fazla kilonun normal olarak kabul edilebilirliğinde toplumsal algının rol

oynadığı ve bundan dolayı ebeveynlerin çocuklarının fazla kilosunu normal olarak algıladıkları belirtilmiştir (Bossink Tuna ve ark, 2009; Rietmeijer Menntink ve ark, 2013; Sonnevile ve ark, 2016). Lundahl ve ark. (2014) ebeveynlerin tartı algısının, çocuklarına yönelik tartı algısını etkilediği, annelerin çocuklarının hafif şişman olmasından hoşlandığı ve hafif şişman olan çocukların annelerinin çocuklarının vücut ağırlıkları konusunda endişelenmediklerini bulmuşlardır. Gholamalizeh ve ark (2017) yaptığı çalışmada, fazla kilolu olan ve kilo vermek için çabalamayan annelerin çocuklarının fazla yiyecek sunduğunu ve fazla kilolu olup zayıflamak için uğraşan annelerin de çocuklarını daha sağlıklı besledikleri bildirilmiştir. Ülkemizde yapılan çalışmalarda da benzer şekilde ailelerin çocuklarının kilo durumlarını yanlış olarak algıladığı, aşırı kilolu olarak belirlenen çocukların, ebeveynleri tarafından normal olarak algılandığı ve çocuğu için bir endişe taşımadıkları saptanmıştır (Esenay Işık ve ark., 2010; Kılıçaslan Törüner ve ark., 2014; Savashan ve ark., 2015; Aslan & Ercan Şahin, 2017). Oysa annelerin kendi kilo algısını doğru yorumlaması, çocuğunun kilosunu da doğru değerlendirmesinde ve takibinde önemli bir adımdır (Bossink Tuna ve ark, 2009; Rietmeijer Menntink ve ark, 2013; Sonnevile ve ark, 2016; Mc Donald ve ark., 2016). Bu nedenle annelerin çocuklarının daha sağlıklı beslenmesi ve kilo kontrolünde önemli sorumlulukları nedeniyle çocuk besleme algıları, tutumları ve uygulamaları aralıklı olarak değerlendirilmelidir (Polat ve Erci, 2010; Mc Donald ve ark, 2016). Özellikle sağlık alanında aile ile en çok iletişim halinde olan hemşirelere bu konuda önemli rol ve sorumluluklar düşmektedir. Yapılan çalışmalarda okullarda ve sağlık hizmeti verilen kurumlarda ebeveynlerin çocuğunun kilo durumu hakkında sağlık ekibinden düzenli geri bildirim almayı olumlu karşıladıkları belirtilmiştir (Johnston ve ark., 2011, Stalter ve ark, 2011; Mc Donald ve ark, 2016). Koç ve ark.(2018) çalışmasında da obez çocuklarda tedavi öncesi ebeveynlerin beden algısının değerlendirilmesinin tedaviye uyumu artırırda etkili olabileceği belirtilmiştir.

Literatür bulguları ile paralel olarak bu çalışmada da annelerin kendi kilo algılarının kendi gerçek kilo değerlerini yansıtmadığı sonucuna ulaşılmıştır. Buna rağmen annelerin kilo algıları ile çocuklarının gerçek kilo değerleri arasında anlamlı bir ilişki bulunmamış olsa da annelerin ve çocukların sağlıklı yaşam için kilo kontrollerinin devamlılığı konusunda desteklenmeleri son derece önemlidir.

Sınırlılıklar

Araştırmanın tek bir il merkezinde yürütülmesi, farklı sosyodemografik özelliklerin barındığı okullarda yapılmaması ve annelerin bildirimlerine dayalı sonuçların yorumlanması araştırmanın sınırlılığını oluşturmaktadır.

SONUÇ VE ÖNERİLER

Çalışmada ülkemizdeki diğer çalışmalara paralel olarak BKİ değeri olarak kilolu ve şişman olan annelerin, kendilerini normal olarak algıladıkları görülmüştür. Ayrıca çalışmada çocukların çoğunluğunun normal BKİ değerine sahip olduğu ve annelerin kendi kilo algılarının çocukların BKİ değerlerini etkilemediği saptanmıştır.

Çalışma bulguları her ne kadar annelerin kilo algıları ile çocukların gerçek BKİ değerleri arasında anlamlı bir ilişki olmadığını söylese de annelerin kendi vücut ağırlıkları ile ilgili

gerçekçi yaklaşımları, çocuklarının ağırlık kazanımının artması durumunu daha doğru değerlendirmeleri açısından önemli olabilir. Bundan dolayı çocuklarda sağlıklı yaşamı desteklemek için, özellikle annelerin kilo algılarının belirlenerek ebeveyn temelli eğitimlerin yapılması önerilmektedir. Ayrıca farklı sosyoekonomik düzeyde aileler ile ve daha geniş örneklem büyüklüğü ile yapılacak çalışmalar önerilmektedir.

KAYNAKLAR

- Aktaş, N. (2012). Okul çağı çocuklarının beslenme alışkanlıkları. N. Aral (Ed.). Ebeveyn ve Okulun Rolü. Ankara: Ankara Üniversitesi Sağlık Bilimleri Fakültesi Yayınları. s.257-66.
- Aslan, F. & Ercan Şahin, N. (2017). Ebeveynlerin çocuklarının beslenme ve kilo durumlarına ilişkin görüşlerinin belirlenmesi. *Gümüşhane Üniversitesi Sağlık Bilimleri Dergisi*, 6(1), 20-8.
- Bossink-Tuna, H., L'hoir, M., Beltman, M., & Boere-Boonekamp, MM. (2009). Parental perception of weight and weight-related behaviour in 2-to 4-year-old children in the eastern part of the Netherlands. *Eur. J. Pediatr.* 168,333-9.
- Erdem, A. (2017). Farklı sosyoekonomik düzeye sahip çocuklarda ailenin beslenme tutum ve davranışlarının çocuğun beslenme durumuna etkisi. *Beslenme ve Diyet Dergisi*, 45(1),3-11.
- Esenay Işık, F., Yiğit, R. & Erdoğan, S. (2010). Turkish mothers perceptions of their children's weight. *Journal for Specialists in Pediatric Nursing*, 15(2), 144-54.
- Gholamalizadeh, M., Entezari, M. & Doaei, S. (2014). The study of association between mother weight efficacy life-style with feeding practices, food groups intake and body mass index in children aged 3-6 years. *International Journal of Preventive Medicine*, 5(1),21-8.
- Gönenir, E., Önenir, L., Akyüz, M., Şahin, İ., Evren, B., Kayaalp, C. & Karalıdağ, R. (2018). Bariatrik cerrahi adayı morbid obezite hastalarının yaşam doyumununun beden algısı ve benlik saygısı ile ilişkisi. *Firat Tıp Dergisi*, 23 (1), 1-5.
- Hamurcu, P., Öner, C., Telatar, B. & Yeşildağ, Ş. (2015). Obezitenin benlik saygısı ve beden algısı üzerine etkisi. *Türk Aile Hekimliği Dergisi*, 19 (3), 122-8.
- Horst, K. & Sleddens, EFC. (2017). Parenting styles, feeding styles and foodrelated parenting practices in relation to toddlers eating styles: A cluster – analytic approach. *PLoS One*, 12(5), e0178149.
- Howe, CJ., Alexander, G. & Stevenson, J. (2017). Parents' underestimations of child weight: implications for obesity prevention. *Journal of Pediatric Nursing*, 37,57-61.
- İnal, S. & Canbulat, N. (2013). Çocukluk çağı obezitesine genel bakış. *Güncel Pediatri Dergisi*, 11(1),27-30.
- Johnston, JCT., McNeil, DA., Best, M., & Macleod, C. (2011). A growth status measurement pilot in four Calgary area schools: Perceptions of grade 5 students and their parents. *Journal of School Nursing*, 27(1), 61-9.
- Karakaya, K., Baran, E., Tüzün, H., Göçmen, L., Erata, M., Arıkan, D., & Kökalan Yeşil, H.(2012). Türkiye beden ağırlığı algısı araştırması. Sağlık Bakanlığı, Sağlık Geliştirilmesi Genel Müdürlüğü, Ankara. (https://sbu.saglik.gov.tr/Ekutuphane/kitaplar/bedenagir_tr.pdf)

Koç, N., Bülbül, FS., Akıncı, N., Yıldız, KC. & Bölükbaş, ř. (2018). Obez ocukların anne/babalarının beden kütle indeksleri beden algılarını etkiler mi? *Ankara Sağlık Bilimleri Dergisi*, (2), 11-20

Lundahl, A., Kidwell, KM. & Nelson, TD. (2014). Parental underestimates of child weight: A meta-analysis. *Pediatrics*. 133(3),689- 703.

Mc Donald, SW., Ginez, HK., Vinturache, AE., & Suzanne, CT. (2016). Maternal perceptions of underweight and overweight for 6–8 years olds from a Canadian cohort: reporting weights, concerns and conversations with healthcare providers *BMJ Open*, 6:e012094

Nowicka, P., Sorjonen, K., Pietrobelli, A., Flodmark, CE. & Faith, MS. (2014). Parental feeding practices and associations with child weight status: Swedish validation of the child feeding questionnaire finds parents of 4-year-olds less restrictive. *Appetite*, 81, 232- 41.

Okumuşoğlu, S. (2017). Diyet yapan kadınlarda beden algısı, benlik saygısı, yaş ve vcut kitle indeksi ilişkisinin araştırılması. *Ulakbilge Sosyal Bilimler Dergisi*, 5(13),1171-81.

Rietmeijer-Mentink, M., Paulis, WD., Middelkoop, M., Bindels, PJ., & Wouden, JC. (2013). Difference between parental perception and actual weight status of children: a systematic review. *Maternal & Child Nutrition*, 9(1),3–22.

Savashan , Sarı O, Aydoğan  & Erdal M. (2015). İlkokul ağındaki çocuklarda obezite grlme sıklığı ve risk faktrleri. *Türkiye Aile Hekimliği Dergisi*, 19(1),14-21.

Seburg EM, Kunin-Batson A, Senso MM, Crain AL, Langer SL, Levy RL & Sherwood, NE. (2014). Concern about child weight among parents of children at-risk for obesity. *Health Behavior and Policy Review*, 1(3), 197- 208.

Sonneville, K., Thurston, I., Milliren, C., Kamody, R., Gooding, H., & Richmond, T. (2016). Helpful or harmful? Prospective association between weight misperception and weight gain among overweight and obese adolescents and young adults. *International Journal of Obesity*. 40(2), 328–32.

Stalter, AM., Kaylor, M., Steinke, JD., & Barker, RM. (2011). Parental perceptions of the rural school's role in addressing childhood obesity. *Journal of School Nursing*, 27(1),70–81.

Uludağ A, Peker E, şahin EM, Eşsizoğlu E, Ağaoğlu H, Topaloğlu N & Gngr S. (2014). ocukların vcut ağırlığı ve grnmleri ile iştahları hakkındaki ebeveyn değerlendirmelerinin nesnel ltlerle ilişkisi? *Türkiye Aile Hekimliği Dergisi*, 18(3),142-8.

Yavuz, HM. & Selçuk, B. (2018). Predictors of obesity and overweight in preschoolers: The role of parenting styles and feeding practices. *Appetite*. 120,491-9.